

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

— Кого проклинаш, Омере? — попитал го готвачът.

— Кълна кучетата си, които снощи са се сдружили с вълците и измъкнали половината ми стадо. Изгубих най-тлъстите си овни и овцете с най-хубавата вълна, а най-ме е яд, че останалите овце се разбягали от страх, и ето вече цяла сутрин не мога да ги събера.

Султанът и готвачът съжалили нещастния овчар и отминали.

Като повървяли още малко, султанът поискал да се раздели с Абу Хасан, но той му казал:

— Хайде още малко. Искам да ти покажа нещо.

И повел своя висок гост напред.

Не вървяли много и пътят им ги извел при друг овчар, който доволен и щастлив свирел под сянката на едно дърво. Неговото стадо кротко пасело, заобиколено от кучетата. Когато някоя палава овца се отлъчвала, кучетата скачали и я завръщали.

— Чу ли, каква беда е сполетяла Омера? — попитал готвачът.

— Чух, ама го не жала, защото сам си е крив за това. Не е внимавал, когато си е избирал куче-

тата. Ако пазачите му бяха добри и послушни, вълците нямаше да припарят до кошарата, и стадото му щеше да е читаво.

Тогава султанът се обърнал към своя стар готвач и рекъл:

— О, добро старче, разбрах твоята поука.

И щом султанът се върнал в палата си, изгонил своите лоши, неверни и подкупни придворни и съветници. След това повикал стария

Абу Хасан и младия овчар и ги направил първи свои съветници. Те пък от своя страна си избрали за слуги и помощници верни, добри и честни хора.

От тогава султанът заживял спокойно и щастливо. Спокойно и щастливо заживяли и неговите поданици.

Преразказа Е. Кювчиев

